

Sygn. akt I NO 31/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Krzysztof Wiak (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) /2018 z dnia 18 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323,

z udziałem P. D., A. J., A. P.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 30 lipca 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: KRS albo Rada) w dniu 18 października 2018 r. podjęła uchwałę nr (...) /2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim 2018, poz. 323. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej

Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej: u.k.r.s.), KRS postanowiła:

1) przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pana J. D., Pani A. J. i Pani A. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...);

2) nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana A. M. (dalej jako: Skarżący), Pana A. O. i Pani E. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.k.r.s.

Na posiedzeniu w dniu 15 października 2018 r. zespół KRS przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały, omówił wszystkie kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska. Zespół postanowił jednogłośnie rekomendować na trzy wolne stanowiska sędziego Sądu Apelacyjnego w (...): J. D., A. J. oraz A. P. Pozostali kandydaci nie uzyskali bezwzględnej większości głosów. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano argumenty podniesione przez zespół członków KRS, przemawiające za rekomendacją powyższych osób. Zaznaczono również, iż zespół członków KRS dokonując rekomendacji, uwzględnił dyspozycję przepisu art. 35 ust. 1 i 2 u.k.r.s.

Dokonując ostatecznej oceny kandydatów, KRS kierowała się kryteriami zawartymi w przepisie art. 35 ust. 2 u.k.r.s. i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe (w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa), dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a ponadto również opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Rada nie podzieliła w całości opinii zespołu KRS i po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy postanowiła przedstawić Prezydentowi RP kandydatury J. D., A. J. oraz A. P. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska

sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). W uzasadnieniu podniesiono, że przy podejmowaniu decyzji KRS kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Wskazano, że wszyscy rekomendowani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie orzecznicze i życiowe, a ponadto z ich ocen kwalifikacyjnych i służbowych wynika, że prezentują wysoki poziom wiedzy prawniczej i umiejętności stosowania ich w praktyce. Swoje czynności służbowe wykonują rzetelnie i z dużym zaangażowaniem. Co więcej, dwoje z nich (J. D. oraz A. J.) ukończyli studia podyplomowe, zaś A. P. posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych i jest autorką publikacji naukowych z zakresu prawa karnego. Pozostali kandydaci, pomimo że posiadali wysokie kwalifikacje zawodowe, nie okazali się kandydatami lepszymi od rekomendowanych osób i nie uzyskali tak dużego poparcia Rady jak one.

Zgodnie z uzasadnieniem uchwały, KRS wzięła pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia studiów oraz z egzaminów zawodowych. Nie stanowiły one jednak kryterium decydującego o wyborze najlepszych kandydatów wobec ich późniejszego dorobku zawodowego i zdobytych kwalifikacji.

Rada uwzględniła również poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Skarżący został pozytywnie zaopiniowany przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), uzyskując 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. Również podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) Skarżący uzyskał 62 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

W uzasadnieniu uchwały zaznaczono, że J. D. nie uzyskał poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a poziom poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) dla wybranych kandydatów nie był wysoki. Rada uznała jednak, że biorąc pod uwagę łącznie wszystkie kryteria wyboru, w tym wysokie oceny kwalifikacji rekomendowanych kandydatów, ich bogate doświadczenie zawodowe i życiowe, staż orzeczniczy, ukończone studia podyplomowe, a także uzyskany przez A. P. stopień naukowy doktora nauk prawnych, to właśnie oni zostali uznani przez Radę za najlepszych i najbardziej wyróżniających się

kandydatów w niniejszym konkursie.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie wskazanych w uchwale osób na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego zadecydował całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: oceny kwalifikacyjne, opinie służbowe, bogate doświadczenie zawodowe i staż orzeczniczy, ukończone studia podyplomowe oraz w przypadku A. P. posiadany przez nią stopień naukowy doktora nauk prawnych. Rada uznała, że pozostali kandydaci nie posiadają - w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów - wyższych kwalifikacji zawodowych od kandydatów objętych wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...).

W trakcie głosowania na posiedzeniu KRS w dniu 18 października 2018 r. na Skarżącego oddano 3 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw”, 12 głosach „wstrzymujących się” i 2 głosach nieważnych. W wyniku tego Skarżący nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Pismem z dnia 3 stycznia 2019 r. Skarżący wniósł odwołanie od powyższej uchwały KRS. Uchwałę tę zaskarżył: w punkcie 1 w całości - tj. w zakresie rozstrzygnięcia o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie rekomendowanych kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...); w punkcie 2 w części - w zakresie rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...).

Skarżący podniósł szereg zarzutów wobec wydanej przez Radę uchwały:

(1) nieważność uchwały, będąca następstwem jej podjęcia przez KRS, której większość członków (sędziów) biorących udział w podjęciu uchwały została wybrana na podstawie art. 9a i art. 11a-11e u.k.r.s., sprzecznych z przepisami art. 2, art. 10, art. 175 ust. 1, art. 177, art. 178 ust. 1, art. 179, art. 186 ust. 1 i art. 187 Konstytucji RP;

(2) podjęcie uchwały z naruszeniem art. 2 w zw. z art. 4 ust. 3 zd. 3 i art. 6 ust. 1 oraz art. 19 Traktatu o Unii Europejskiej, tj. naruszenie zasady państwa prawnego, zasady równego traktowania oraz zasady dostępu na jednakowych zasadach w następstwie wykreowania składu organu Państwa Członkowskiego

mającego stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (KRS), który podjął zaskarżoną uchwałę w ten sposób, że przedstawiciele władzy sądowniczej w tym organie wybierani są przez władzę ustawodawczą, co zakłóca zasadę równowagi instytucjonalnej i doprowadziło do wydania przez ten organ uchwały z naruszeniem wyżej wskazanych norm prawa europejskiego poprzez dyskryminację Skarżącego i naruszenie zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach;

(3) naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 35 ust. 2 oraz art. 37 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 37 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez KRS okoliczności sprawy i pominięcie kryteriów ustawowych, przy czym uzasadnienie zaskarżonej uchwały sprowadza się w istocie do powtórzenia ogólnych zapisów art. 35 ust. 2 u.k.r.s.; w ten sposób doszło do nierozpatrzenia kandydatury Skarżącego i naruszenia zasad konstytucyjnych: prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, równości wobec prawa i zakazu dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny, co stoi w sprzeczności z funkcjonowaniem Rzeczypospolitej Polskiej jako demokratycznego państwa prawnego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1 - w całości i w punkcie 2 - w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku Skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...), i przekazanie sprawy w tym zakresie KRS do ponownego rozpoznania.

Skarżący podniósł, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie wskazano, w jaki sposób ocena kwalifikacji oparta o kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 u.k.r.s. doprowadziła do wyboru rekomendowanych kandydatów i nieprzedstawienia wniosku o powołanie Skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...).

Skarżący wskazał dodatkowo, że doszło do pominięcia okoliczności dotyczących jego osoby, tj. że orzekał on na licznych delegacjach, posiada największe doświadczenie związane z orzekaniem w sądzie apelacyjnym, a także zlekceważenie okoliczności, że Skarżący został najwyżej oceniony przez środowisko sędziowskie, podczas gdy jeden z rekomendowanych kandydatów nie

uzyskał tego poparcia. Co więcej, zdaniem Skarżącego spełniał on w stopniu wyższym lub porównywalnym do rekomendowanych kandydatów przedstawione przez KRS kryteria wyboru, tj. oceny z dyplomu ukończenia studiów i egzaminu zawodowego, ilość ukończonych studiów podyplomowych, dorobek dydaktyczny i pośrednio naukowy.

Skarżący twierdził, że nastąpiła w jego przypadku dyskryminacja z uwagi na wiek - jego zdaniem nie doszło do porównania zawodowego kandydatów, a jedynym kryterium, jakie Przewodniczący zespołu członków KRS opiniującego kandydatów przedstawił co do Skarżącego i dwóch innych kandydatów, było doświadczenie życiowe i zawodowe odniesione wyłącznie do różnicy wieku kandydatów. Jego zdaniem, z zaskarżonej uchwały KRS nie wynika, aby opinie o innych kandydatach, a w szczególności oceny kwalifikacyjne jakości i sprawności ich orzecznictwa były lepsze od uzyskanych przez Skarżącego. Co więcej, z uzasadnienia uchwały wynika, że jakość jego orzecznictwa została oceniona jako znakomita. Dodatkowo odniósł się on do braku wskazania przesłanek przemawiających za wyborem rekomendowanych kandydatów, skoro nie było dłuższej dyskusji, a od kandydatów nie odebrano wyjaśnień.

W końcu Skarżący podniósł zaburzenie transparentności wyboru kandydatów, o czym jego zdaniem świadczy kilkakrotna wypowiedź Przewodniczącego zespołu członków KRS, iż Rada nie jest związana rekomendacją zespołu co do zasadności wyboru dwóch kandydatów - cywilistów, gdyż w międzyczasie „zvolnił się” etat w wydziale karnym Sądu Apelacyjnego w (...). Jego zdaniem, przełożyło się to na uniemożliwienie zainteresowanym zgłoszenia swoich kandydatur na wolne stanowisko sędziowskie w wydziale karnym, gdyż osoby takie uznały, że obsadzone mają być w nim dwa stanowiska sędziów mających orzekać w innym wydziale, tj. wydziale cywilnym. W konsekwencji tego, KRS dokonała w zaskarżonej uchwale wyboru dwóch kandydatów karnistów i jednego kandydata cywilisty. Tymczasem w toku procedury konkursowej kandydaci byli informowani, że wolne są dwa stanowiska sędziowskie związane z orzekaniem w wydziale cywilnym i tylko jedno stanowisko w wydziale karnym.

Przewodniczący KRS w odpowiedzi na odwołanie Skarżącego wniósł o

oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Jego zdaniem Skarżący nie wykazał, że zaskarżona uchwała została wydana z naruszeniem przepisów obowiązującego prawa.

Ustosunkowując się do poszczególnych zarzutów, postawionych w odwołaniu przez Skarżącego, wskazał on, że zgodnie z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa członków Rady spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i wojskowych wybiera Sejm RP. Na tej podstawie została wybrana obecna grupa członków KRS.

Odnosnie do pozostałych zarzutów Przewodniczący Rady wyraził zdanie, iż dotyczą one niezadowolającego z punktu widzenia Skarżącego rezultatu oceny jego kandydatury na wolne stanowisko w Sądzie Apelacyjnym w (...). Skarżący prowadzi polemikę z oceną KRS, podczas gdy wykracza to poza ustawowe granice odwołania. Zdaniem Przewodniczącego Rady przebieg zaskarżanego postępowania konkursowego był zgodny z prawem. KRS podjęła uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji. Z jej uzasadnienia wynika, że uwzględniono wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść Skarżącego - w tym również te, które zostały wskazane w odwołaniu. Przy ocenie jego kandydatury uwzględniono m.in. jego staż orzeczniczy, pełnione funkcje administracyjne, a także ukończone studia podyplomowe, autorstwo publikacji prawniczej oraz działalność dydaktyczną. KRS w niniejszym postępowaniu dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej Skarżącego i pozostałych kandydatów. Przewodniczący KRS podniósł, że Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób szczegółowy i precyzyjny wyjaśniła, jakimi motywami kierowano się przy dokonywaniu oceny kandydatów, jakie argumenty przemawiały za wyborem rekomendowanych osób oraz z jakich powodów kryterium poparcia środowiska sędziowskiego nie było w tym postępowaniu rozstrzygające. Co więcej, podkreślono, że każde postępowanie nominacyjne jest oparte na innych materiałach, zaś KRS dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy. To, jakie kryteria zostaną zastosowane, jest uzależnione od stanu faktycznego zaistniałego w danej sprawie, a zwłaszcza rozpatrywanych łącznie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatów, uzyskanych przez nich ocen, poparcia środowiska sędziowskiego oraz

dodatkowych kwalifikacji. Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym kryteriom ustawowym, na podstawie których dokonuje wyboru. Tym samym Przewodniczący KRS wskazał, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, brane pod uwagę w postępowaniu przed Radą, nie ma charakteru decydującego. Nie jest również wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Podniesiono, że KRS uwzględniła wszystkie udokumentowane kwalifikacje i osiągnięcia zawodowe Skarżącego, jednakże uznała, że nie spełnia on łącznie wszystkich kryteriów ustawowych wyboru w takim stopniu, aby zasadnym było wystąpienie z wnioskiem o powołanie go na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Przewodniczący KRS odniósł się również do zarzutu dotyczącego kwestii zmiany przeznaczenia wolnych etatów sędziowskich z pionu cywilnego do karnego. Stwierdził, że w Monitorze Polskim obwieszczane są informacje o wolnych stanowiskach sędziowskich, a nie stanowiskach wraz z przeznaczeniem do poszczególnych wydziałów sądów. KRS dokonuje wyboru kandydata na stanowisko sędziego danego sądu, natomiast o przeznaczeniu danego etatu do określonego pionu orzeczniczego decyzję podejmuje prezes tego sądu. Pozostaje to poza zakresem kompetencji KRS. Zdaniem Przewodniczącego KRS, Rada dokonując rekomendacji osób wskazanych w zaskarżanej uchwale uznała, że są one najlepszymi kandydatami na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, a nie sędziego w określonym wydziale sądu apelacyjnego.

Za bezzasadny uznano również zarzut naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP. Podniesiono, że przepis art. 60 Konstytucji RP zmierza do ochrony dostępności, przejrzystości i jasności zasad i reguł stosowanych przy określeniu wymagań związanych z objęciem każdej funkcji publicznej. Nie formułuje uprawnień przesądzającego o przyjęciu do służby publicznej, lecz ustanawia określone wymagania właściwym organom państwa, podejmującym w tym zakresie decyzje, w tym zastosowania zobiektywizowanych, jednolitych kryteriów z wyłączeniem dowolności zastosowanych ocen. Przewodniczący Rady uznał, że przy określaniu wymagań związanych z objęciem stanowiska sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) zachowano weryfikowalność

zastosowanych kryteriów. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśniono motywy podjęcia powyższej decyzji. Zdaniem Przewodniczącego KRS, Rada przeprowadziła procedurę nominacyjną przy zastosowaniu przepisów prawa powszechnie obowiązującego i dokonała oceny kandydatów z zastosowaniem tych samych kryteriów. Tym samym uznano, że nie sposób podzielić podniesionych przez Skarżącego zarzutów i twierdzeń dotyczących ograniczenia dostępu do służby publicznej, z uwagi na to, iż ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 52 ze zm.) określa jasne i jednakowe dla wszystkich kryteria ubiegania się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, a w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa określono jednakowe kryteria oceny wszystkich kandydatur oraz przewidziano możliwość odwołania się od podjętej uchwały do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione i zasługuje na oddalenie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Najwyższy nie posiada kompetencji do merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez Radę, w stosunku do dokonywanej przez nią oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego funkcjonuje ugruntowany pogląd, iż jest on uprawniony wyłącznie do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z prawem - zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r., III KRS 11/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13). Sąd Najwyższy nie może również podejmować decyzji o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., III KRS 49/14). W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie może przyznać słuszności lub jej braku odnośnie do wyboru określonych kandydatów na dane stanowisko, w ramach konkretnego postępowania nominacyjnego. W zakresie postępowania nominacyjnego może jedynie stwierdzić naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu bądź naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło

mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W związku z powyższym, ustosunkowując się do postawionych w odwołaniu zarzutów, należy uznać, że żaden z nich nie wypełnia powyższych kryteriów, a tym samym Skarżący nie wykazał naruszenia przepisów, które uzasadniałoby wniosek o uchylenie zaskarżonej uchwały we wskazanym przez niego zakresie i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

Odnosnie do zarzutu nieważności uchwały będącej następstwem jej podjęcia przez Radę, której większość członków (sędziów) biorących udział w podjęciu uchwały została wybrana na podstawie przepisów art. 9a u.k.r.s. oraz art. 11a-11e u.k.r.s., które to Skarżący uznał za sprzeczne z przepisami art. 2, art. 10, art. 175 ust. 1, art. 177, art. 178 ust. 1, art. 179, art. 186 ust. 1 oraz art. 187 Konstytucji RP, należy zwrócić uwagę, że kwestia zgodności z normami konstytucyjnymi przepisu art. 9a u.k.r.s. (a tym samym powiązanych z nim przepisów art. 11a i nast. u.k.r.s.) została zbadana przez Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z dnia 25 marca 2019 r. (K 12/18), Trybunał Konstytucyjny uznał powyższy przepis za zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Z uwagi na zgodność z prawem przepisu, który według Skarżącego miał pozostawać w sprzeczności z Konstytucją RP, a tym samym stanowić podstawę nieważności zaskarżanej uchwały, powyższy zarzut uznać należy za bezzasadny.

Na marginesie dodać również należy, iż badanie zasadności zarzutu niekonstytucyjności przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa pozostaje poza kognicją Sądu Najwyższego. Stanowiłoby bowiem przejaw wkroczenia w kompetencje Trybunału Konstytucyjnego. Jak słusznie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 2019 r. (I NO 27/19), „brak kognicji Sądu Najwyższego w tym zakresie wynika z faktu, że odwołujący się w gruncie rzeczy kwestionuje konstytucyjność art. 9a ustawy o KRS, a zawarte w niej regulacje uznaje za wprowadzone z naruszeniem art. 187 ust. 1 pkt. 2 Konstytucji, które jako sprzeczne z normą o nadrzędnym charakterze, nie powinny mieć zastosowania. W tym zaś przypadku ma on charakter ustrojowy i kompetencyjny, a zatem leży poza zakresem merytorycznej oceny Sądu Najwyższego. Odmowa zastosowania przepisów ustawy z powodu rzekomej hierarchicznej niezgodności z

aktem wyższej rangi prowadziłyby do nieuprawnionego wkroczenia Sądu Najwyższego w sferę wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego”.

Z analogicznych przesłanek, za mieszczące się poza właściwością Sądu Najwyższego należy uznać rozpoznanie zarzutu Skarżącego dotyczącego sprzeczności wydanej przez KRS uchwały ze wskazanymi przepisami Traktatu o Unii Europejskiej (art. 2 w zw. z art. 4 ust. 3 zd. 3 i art. 6 ust. 1 oraz art. 19) poprzez naruszenie zasady państwa prawnego, zasady równego traktowania oraz zasady dostępu na jednakowych zasadach w następstwie wykreowania składu organu Państwa Członkowskiego mającego stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (KRS), który podjął zaskarżoną uchwałę, w ten sposób, że przedstawiciele władzy sądowniczej w tym organie wybierani są przez władzę ustawodawczą, co miałoby zakłócać zasadę równowagi instytucjonalnej. Powyższy zarzut sprowadza się bowiem *de facto* do konieczności zbadania wskazanych przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa z przepisami Traktatu o Unii Europejskiej.

Niezależnie od tego, w przedstawionym przez Skarżącego zarzucie odnotować można pewną nieścisłość logiczną związaną ze wskazanymi w nim konsekwencjami. Jego zdaniem zaistnienie powyższych nieprawidłowości skutkowało doprowadzeniem do wydania przez KRS uchwały z naruszeniem wyżej wskazanych norm prawa europejskiego poprzez dyskryminację Skarżącego i naruszenie zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Nie sposób ustalić związek przyczynowy pomiędzy stawianym przez Skarżącego zarzutem, a podniesionymi przez niego konsekwencjami. Nie ma bowiem powiązania pomiędzy przepisami regulującymi powołanie składu Rady a potencjalną dyskryminacją Skarżącego, biorącego udział w zupełnie innym postępowaniu nominacyjnym, regulowanym odrębnymi przepisami. Również sam Skarżący nie wykazuje powyższego związku.

Skarżący podniósł również zarzut braku wszechstronnego rozważenia przez KRS okoliczności sprawy i pominięcia kryteriów ustawowych, a także ograniczenia uzasadnienia zaskarżonej uchwały do powtórzenia art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Jego zdaniem, miało to doprowadzić do nierozpatrzenia kandydatury Skarżącego i naruszenia zasad konstytucyjnych: prawa dostępu do służby publicznej na

jednakowych zasadach, równości wobec prawa i zakazu dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny, co stoi w sprzeczności z funkcjonowaniem Rzeczypospolitej Polskiej jako demokratycznego państwa prawnego. Z uzasadnienia odwołania od zaskarżanej uchwały wynika, że Skarżący utożsamia powyższy zarzut z niewłaściwą oceną posiadanych przez niego kompetencji i umiejętności, które jego zdaniem są wyższe niż osób rekomendowanych przez Radę. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż żadna z branych przez KRS przesłanek nie ma charakteru dominującego, a każdy z kandydatów może spełniać je w nieco innym zakresie od pozostałych. Potwierdza to również dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „Żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r., III KRS 8/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16). Co więcej, biorąc pod uwagę to, iż do wskazania rekomendowanych kandydatów ocenie poddaje się w sposób całościowy wszystkie wskazane przesłanki, Sąd Najwyższy nie jest upoważniony do oceny czy ich suma faktycznie przemawiała za wyborem określonego kandydata. Kwestię tę rozstrzyga KRS.

Nie mają również znaczenia w badanym zakresie subiektywne odczucia Skarżącego, że był on lepszym kandydatem od pozostałych, rekomendowanych kandydatów. Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie, „Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej.”. (wyrok Sąd Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; wyrok Sąd Najwyższego z dnia 9 stycznia 2018 r., III

KRS 31/17). Sam fakt, że Skarżący czuje się pokrzywdzony nie świadczy bowiem o jego dyskryminacji.

Należy również zaznaczyć, iż Skarżący *de facto* nie wykazał ze względu na jakie okoliczności nastąpiła jego dyskryminacja. Jedyne kryterium, które przytacza, to jego wiek, aczkolwiek przyjęcie powyższej przesłanki jako branej pod uwagę podczas postępowania nominacyjnego nie wynika z uzasadnienia zaskarżanej uchwały. Ustosunkowując się do tego zarzutu, z jednej strony, należy stwierdzić, że nie można utożsamiać przesłanki doświadczenia życiowego i zawodowego z dyskryminacją z uwagi na wiek kandydata. Z drugiej strony, aktualny pozostaje pogląd, iż „W postępowaniu nominacyjnym, w którym bierze udział większa liczba kandydatów niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich, wiek kandydata może stanowić usprawiedliwione (niedyskryminujące) kryterium wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa, jeżeli (zwłaszcza w połączeniu z innymi kryteriami) będzie to uzasadnione racjonalną, rzetelną i sprawiedliwą argumentacją. Jedynie w przypadku nieprzedstawienia kandydata i nieobsadzenia wolnego stanowiska sędziowskiego, ze względu na zastosowanie „wyłącznie” kryterium wieku (zbyt młodego lub zbyt zaawansowanego, choć w granicach określonych ustawą), można mówić o dyskryminacji ze względu na wiek” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., III KRS 54/14).

W niniejszej sprawie trudno mówić zatem o dyskryminacji Skarżącego - jego osiągnięcia i kwalifikacje zostały uwzględnione i pomimo tego, że KRS uznała je za wysokie, całościowa ocena osiągnięć i kompetencji rekomendowanych kandydatów przemówiła za ich wyborem. Nie można oceniać indywidualnie pojedynczych cech kandydatów - należy je ujmować zbiorczo. Ostateczny wybór kandydatów nie jest wynikiem równania arytmetycznego, w którym poszczególnym cechom kwalifikacyjnym przypisuje się odgórnie odpowiednią wartość.

Za niezasadny uznać należy również zarzut nieuwzględnienia prowadzonej przez Skarżącego działalności dydaktycznej oraz faktu delegowania do orzekania w sądzie apelacyjnym. W uzasadnieniu uchwały okoliczności te zostały bowiem odnotowane. To, że wraz z innymi osiągnięciami Skarżącego nie zostały uznane przez Radę za wystarczające do przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie

Apelacyjnym w (...), nie oznacza, że nie zostały przez KRS uwzględnione. Jak już wskazano, Rada uwzględnia bowiem całokształt okoliczności, spośród których żadna nie ma dominującego charakteru.

Skarżący podniósł również, iż KRS nie uwzględniając przesłanek ustawowych wynikających z przepisu art. 35 ust. 2 u.k.r.s., rekomendował kandydatów, którzy otrzymali niższe lub w ogóle nie uzyskali poparcia środowiska sędziowskiego. Zarzut ten również należy uznać za bezzasadny. W kwestii tej wypowiadał się już Sąd Najwyższy: „Zasadnicze znaczenie kryterium oceny kwalifikacji kandydata dla przedstawienia lub odmowy przedstawienia jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego oznacza z jednej strony, że wynik *poparcia* środowiska sędziowskiego nie może przeważać dokonanej w danym postępowaniu konkursowym oceny Rady co do niewystarczająco wysokich kwalifikacji kandydata do objęcia tego urzędu, a z drugiej - że nawet „zerowe” *poparcie* środowiska sędziowskiego nie przesądza o odmowie przedstawienia kandydata, którego kwalifikacje zostały przez Radę wysoko ocenione w prawidłowo przeprowadzonej procedurze nominacyjnej. Dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, jeśli dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze *poparcie* środowiska sędziowskiego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15). W niniejszej sprawie KRS wskazała, jakie przesłanki przesądziły za wyborem rekomendowanych kandydatów, którzy uzyskali mniejsze poparcie środowiska niż Skarżący - zarówno w charakterystyce tych osób, jak i w stanowiącym ich kontynuację ogólnym wskazaniu, iż wzięte pod uwagę łącznie wszystkie kryteria wyboru, w tym wysokie oceny kwalifikacji Pana J. D., Pani A. J. i Pani A. P., ich bogate doświadczenie zawodowe i życiowe, staż orzeczniczy, ukończone studia podyplomowe i uzyskany przez Panią A. P. stopień naukowy doktora nauk prawnych, przemawiają za tym, że to oni, w ocenie Rady, okazali się najlepszymi i najbardziej wyróżniającymi kandydatami w konkursie.

Nie można uznać również za mający wpływ na zasadność uchwały zarzut Skarżącego, wyrażony w uzasadnieniu odwołania, zgodnie z którym doszło do naruszenia transparentności postępowania nominacyjnego poprzez zmianę przeznaczenia wolnych etatów sędziowskich z pionu cywilnego do karnego. Słusznie podkreślił w odpowiedzi na odwołanie Skarżącego Przewodniczący KRS,

twierdząc, iż w Monitorze Polskim obwieszczane są informacje o wolnych stanowiskach sędziowskich, a nie stanowiskach wraz z przeznaczeniem do poszczególnych wydziałów sądów. Hipotetyczna rezygnacja z udziału w konkursie podjęta przez potencjalnego kandydata na etapie składania stosownego wniosku w tym zakresie, nie stanowi dowodu na naruszenie przez Radę przepisów związanych z przebiegiem postępowania nominacyjnego.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie dostrzega podstaw do stwierdzenia, że zaskarżona uchwała została wydana w sposób naruszający przepisy prawa - zarówno o charakterze materialnym, jak i proceduralnym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.